

Arrest

nr. 145 478 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 5 februari 2010 werd de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 16 juni 2011 legde de verzoekende partij een verklaring wettelijke samenwoning af met haar partner van Belgische nationaliteit.

Op 23 augustus 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als partner in een duurzame relatie.

Op 21 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Op diezelfde dag nam de verwerende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 7 juli 2014 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

De verzoekende partij legde op 22 juli 2014 bovendien een nieuwe verklaring wettelijke samenwoning af, met een vrouw van Nederlandse nationaliteit.

Op 6 januari 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7.07.2014 werd ingediend door:

(...)

Om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of mee betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

Verklaringen op eer door derden m.b.t de aangehaalde relatie en de samenwoning van betrokkenen. Echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon

Bestelbon IMA Meubelen dd. 21.09.2012 en 05.05.2013, factuur BVBA A. MM dd. 25.09.2013: deze documenten zijn te recent om aan te tonen dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag

Documenten Zenito Sociaal Verzekeringsfonds dd. Augustus 2014, enkel met vermelding van de naam van betrokkene : deze documenten hebben geen enkele link met de aangehaalde relatie van betrokkenen, en kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Uit ge gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene en de referentiepersoon in de twee jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen en in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatsecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Verwerende partij meent dat verzoeker onvoldoende bewijzen bijbrengt teneinde op afdoende wijze aan te hebben getoond dat verzoeker met zijn levenspartner een duurzame en stabiele relatie heeft, zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° Wet van 15.12.1980.

De motivering van verwerende partij als zijnde een summiere analyse van de stukken, vertrekt vanuit een verkeerde interpretatie van de bijgebrachte bewijsstukken en ontbeert feitelijke grondslag.

Inzake de effectieve samenwoning wordt duidelijk aangetoond dat verzoeker officieel sedert 7.07.2014 samenwoont met zijn levenspartner. Vanuit officieus en aldus feitelijk standpunt blijkt duidelijk uit de samenleving van de stukken, dat verzoeker meer dan een jaar ononderbroken samenwonen op het adres 3630 MAASMECHELEN, (...)

Immers, uit het administratief dossier blijkt uit de historiek der adressen van Mevrouw AZ, dat deze reeds jaren vertoeft op vernoemd adres. Indien we dit gegeven samen analyseren met o.a. de bestelbon dat verzoeker en zijn levenspartner samen meubels aankochten voor hun gezamenlijke woning, blijkt uit deze gegevens dat voorafgaand aan de aanvraag verzoeker reeds feitelijk ononderbroken 1 jaar samenwoonden.

Dit gegeven wordt immers voorts bevestigd door de verscheidene verklaringen op eer van derden (lokale supermarkt en slager), dewelke individueel mogelijks moeilijk naar hun waarachtigheid kunnen getoetst worden, doch wel een zekere bewijswaarde verwerven, indien de inhoud daarvan kan gecombineerd worden met andere bewijsstukken.

Gelet op deze combinerende interpretatie van bewijsstukken, blijkt duidelijk er op het ogenblik van de aanvraag sprake was van ononderbroken samenwoning van verzoeker met zijn partner.

Minstens is er sprake van een duurzame relatie van twee jaar voorafgaand aan de aanvraag, waarbij betrokkenen hebben samengewoond, zodoende er minstens voldaan is aan de voorwaarde dat er op regelmatige wijze contacten werden onderhouden, minstens drie maal en minstens in het totaal 45 dagen.

Bovendien wordt dit gegeven bijkomend versterkt doordat er een bestelbon van IMA MEUBELEN wordt bijgebracht dd. 21.09.2012, dewelke minimaal beschouwd mag worden als indicator van het bewijs van een duurzame relatie van twee jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Verwerende partij analyseert zogenaamd en op verkeerde wijze, ieder bijgebracht stuk individueel, zonder verder te kijken naar alle stukken, noch de gezamenlijk bijgebrachte stukken als een geheel te analyseren.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de band van verzoeker met zijn Belgische partner en de duurzame periode van samenwoning, heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginzelen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij toont met de bespreking in haar middel aan dat ze de juridische en feitelijke overwegingen kent. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist in casu dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij diende op 7 juli 2014 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en dit meer bepaald als partner in een duurzame relatie van een Nederlandse onderdaan.

De toepasselijke wetsbepaling is artikel 40bis van de vreemdelingenwet, welke luidt als volgt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
- b) met elkaar komen samenleven;
- c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;
- d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
- e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.
- f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.(...)"

Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij van oordeel is dat op voldoende wijze is aangetoond dat zij officieus al meer dan een jaar ononderbroken samenleeft met haar partner. De aanvraag dateert van 7 juli 2014. Dit betekent dus dat de verzoekende partij aannemelijk moet maken dat zij minstens sedert 7 juli 2013 samenwoont met haar partner. De verzoekende partij stelt dat zulks moet blijken uit de historie der adressen zoals terug te vinden in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij sinds 7 juli 2014 woont op het adres van haar partner. In het administratief dossier zijn geen indicaties terug te vinden waaruit zou kunnen afgeleid worden dat de verzoekende partij voordien al op het adres van haar partner woonde. Een bestelbon voor meubels toont geenszins een gezamenlijke samenwoning aan. Ook de voorgelegde verklaringen op eer kunnen, zelfs samengenomen met de andere bewijsstukken en daargelaten hun bewijswaarde, niet aantonen dat er sprake is van een gezamenlijke samenwoning van 1 jaar voor de aanvraag. Deze verklaringen zeggen immers niets over een samenwoning doch spreken enkel over een relatie. Met haar betoog weet de verzoekende partij de Raad niet te overtuigen en maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan en haar beslissing niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, toont de verzoekende partij evenmin aan dat er sprake is van een gezamenlijk kind, zodat zij diende te bewijzen dat zij elkaar minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, dat zij regelmatig contact onderhielden (telefonisch of via briefwisseling of via elektronische post) en dat zij elkaar voor de aanvraag drie maal hebben ontmoet (en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen). Dit zijn cumulatieve voorwaarden. De verzoekende partij moet aldus bewijzen dat ze haar partner reeds sinds 7 juli 2012 kent. De bestelbonnen die de verzoekende partij voorlegde dateren van 21 september 2012 en 5 mei 2013 en tonen dus niet aan dat de verzoekende partij elkaar al zouden kennen sedert 7 juli 2012. Geheel terecht heeft de verwerende partij vastgesteld dat deze stukken te recent zijn om aan te tonen dat de betrokkenen elkaar al twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag. De verwerende partij kan ook gevolgd worden in haar motivering waarbij ze stelt dat de documenten van het sociaal verzekeringsfonds enkel op naam staan van de verzoekende partij en geen enkele link hebben met de relatie van de betrokkenen. Wat de verklaringen op eer betreffen, tonen zij - daargelaten hun bewijswaarde - evenmin aan dat de betrokkenen elkaar al twee jaar voor de aanvraag kennen. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat deze verklaringen niet gedateerd zijn. Ze stippen aan dat de betrokkenen een relatie hebben van 18 maanden of 1 jaar en zes maanden. De Raad ziet niet in hoe dit als een bewijs kan worden beschouwd dat de betrokkenen elkaar al twee jaar voor de aanvraag kennen. Zoals reeds aangestipt kan uit de stukken van het administratief dossier evenmin afgeleid worden dat de verzoekende partij al langer dan een jaar samenwoont met haar partner. Zelfs alle stukken samengenomen maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij haar partner al twee jaar voor de aanvraag kende. Met haar betoog toont zij niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan, noch maakt zij aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Zoals de verwerende partij terecht aanstipt in haar nota met opmerkingen dient benadrukt te worden dat de termijnen zoals bepaald in artikel 40bis van de vreemdelingenwet dienen berekend te worden vanaf de datum van de aanvraag tot gezinshereniging, zodat het feit dat bepaalde stukken inmiddels van meer dan twee jaar geleden dateren, niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Het staat de verzoekende partij echter vrij om, zo zij nu aan de hand van de voorliggende bewijsstukken meent te kunnen aantonen dat zij wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, een nieuwe aanvraag in te dienen.

Een schending van de aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

De kosten worden ten laste gelegd van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU